

OČARAVAJUĆI BON IVER

OSVRT NA KONCERT KANTAUTORA BON IVERA KOJI JE POČETKOM STUDENOG ODRŽAN U COLUMBIHALLEU, BERLIN

IVANA BIOČINA

Vidjeti glazbenika na vrhuncu karijere dok izvodi album koji te godine pripada u vrh najboljih izdanja, nažalost, još uvijek nije uobičajeno u Zagrebu. Zato valja potegnuti nešto zapadnije. Jedan od takvih izvođača je Bon Iver, koji je ove godine izdao istoimeni album, drugi po redu. Iza naziva se krije glazbenik Justin Vernon i njegov prateći bend. Priča oko Bon Ivera već je odavno poprimila razmjere romantičnog romana; navodno se slomljena srca povukao u kolibu svog oca i snimio album. Stvar je do duše puno jednostavnija, radi se o iznimno talentiranom glazbeniku koji je u osami i zimskom ambijentu, potpuno sam, snimio album prvijenac.

For Emma, Forever Ago je 2007. godine uzdrmao glazbenu scenu. Svoj je izričaj omedio svojstvenim zvukom; pjevanjem u falsetu, uz akustičnu gitaru i bogate slojevite udaraljkaške dijelove. U gomili preproduciranih jednodimenzionalnih indie rock bendova Bon Iver je svojom iskrenošću, borbom sa slomljenim srcem i usamljenošću, traženjem smisla u ne toliko smislenim odnosima i ljubavima, vratio nadu da nezavisna popularna glazba nije izgubila svoju dušu. Što je najvažnije, odredio je nove smjernice u glazbi i pokazao kako je uz skromnu produkciju, ako izvođač ima talent i veliki emocionalni raspon, moguće pronaći svoje mjesto u vremenu zasićenja i terora svega što je cool. Svaka snimka izvedbe uživo samo je potvrđivala status ovog umjetnika, nastupajući po opskurnim mjestima, stanovima, ulicama, ulazima u zgrade, u pratnji mladog učenika, šegrta, kojem je bio učitelj gitare. Nakon nekoliko godina koje je proveo na turnejama, izdavanja albuma pod vlastitim imenom, brojnih suradnji, među ostalim i s Kanyeom Westom, koji je njegov veliki obožavatelj, ove godine se vratio s novim albumom. Nepotrebne su se pokazale sve bojazni; kako će zvučati sad kad više ne snima u osami očeve kolibe, nakon što je stekao popularnost i dobio mogućnost produkcijski boljih uvjeta; hoće li izgubiti svoju posebnost i emociju, hoće li upasti u stupicu drugog albuma? Bon Iver je pokorio sve sumnje. Sada u slobodi da realizira svaku svoju zamisao, produkcijski, vodi nas dalje i dublje u svoj svijet. A posvjedočiti tom svijetu uživo, posebno je iskustvo.

PUBLIKA SUZNIH OČIJU Gledati Bon Ivera uživo znači dobiti priliku ponovno iskusiti osjećaj prvog preslušavanja albuma. U novim dimenzijama, dakako, jer album izvodi u cjelini prateći poredak pjesama. Koncert otvara s *Perth*, polagano, da bi se uskoro priključile udaraljke, poput marša, snažan i naglašeni ritam, lagano vodeći do kulminacije kad Vernon kaže; "Still alive for you, love". Ubrzo se priključuje i drugi set bubnjeva, udaraljki i puhački dio, stvarajući intenzivan glazbeni trenutak uz gomilu zvukova – savršeno kaotično. Pjesma se pre-tapa u *Minesotta, WI*, ne dajući ni trenutak predaha, koja, nakon snažnog uvoda, dolazi kao mala himna koju Vernon pjeva dubljim glasom i zatim se, nakon uvoda, vraća u svoj poznati falseto i uz zvuk bendža u pozadini mantrično ponavlja; "Never gonna break, never gonna break...".

Tijekom koncerta nije neuobičajeno vidjeti publiku sa suznim očima ili papirnate rupčice kako sele iz ruke u ruku. Doista. Pjesme su, uz savršenu glazbenu izvedbu, toliko nabijene emocijama da je opasno, makar i na trenutak, zatvoriti oči jer može postati preintenzivno. Zato je bolje pogled držati na Vernonu i bendu. Počinje *Holocene*, predivna balada koju kao da je ispjevao planinama i šumama. "Someway, baby, it's part of me, apart from me", reći će, i nastaviti graditi atmosferu, nježnu i sjetnu. Centralni dio počinje riječima; "And at once I knew I was not magnificent", da bi punu širinu i dubinu dao stihom; "And I could see for miles, miles, miles". Pjesme se savršeno nadopunjuju pa nije čudno što ih je Bon Iver izveo u jednom dahu. *Towers* najavljuje riječima; "Rijetkost je da se osoba koja je glavni lik pjesme nalazi u publici, ali eto, danas, ovdje, to je slučaj. Iako, općenito, baš i ne znam o čemu govore riječi mojih pjesama".

MODERNI "PURPLE RAIN" U svojstvenu atmosferu vraća nas s *Michicant*, prisjećajući se mladosti i nevinosti; "I was unafraid, I was a boy, I was a tender age", zaokružujući svaki zasebni dio, svaku strofu, sa zvukom zvonca bicikla, time još više naglašavajući prisjećanje. *Hinnom, TX* donosi promjenu prema mračnijem synth-pop zvuku, a dolazi kao dijalog, miješanje Justina Vernona i Bon Ivera, Vernon kao narator s dubljim glasom i Bon Iver u falsetu, kao onaj koji propituje; "All this time with your heart in mind, didn't you edit?". U pozadini je glasna prevladavajuća sintetička jeka. Odmah kreće *Wash*, ljubavna balada uz pratnju pijanina. Ovdje Vernon, vješto vladajući kontinuitetom i atmosferom, prekida niz pjesama s drugog albuma i prebacuje se na prvi. Počinje s *Flume*, vrativši nas četiri godine unazad. Slijedi *Creature Fear* i *Team*, u kojoj je dva seta bubnjeva i udaraljke stavio u središte, stvarajući kaotični nered, ponovno, kao na početku koncerta. Po završetku pjesme ostatak se glazbenika povlači sa scene. Vernon ostaje sam s akustičnom gitarom i izvodi *Re: Stacks* u posebnom intimom trenutku s publikom. Bend se vraća na pozornicu, ovaj put u ulozi zbora. Kreće *Skinny Love*, njegova najpopularnija pjesma; "C'mon skinny love just last the year / Pour a little salt we were never here / My my my my my my my my", priključuje se bend pjevajući i pljeskom održavajući ritam. Pridružuje se publika. Svi u jedan glas pjevaju; "I told you to be patient / I told you to be fine / I told you to be balanced / I told you to be kind...", dovodeći koncert do usijanja. Vernon nastavlja tamo gdje je stao s izvedbama posljednjeg albuma, uvodeći synth-pop i autotune na *Calgary, Lisbon, OH* i *Beth / Rest* koje pod ljubičastim zagasitim svjetlom prizivaju, intenzitetom i estetikom, spot *Purple Rain*, gdje publika koncentrirano i s velikim suosjećanjem promatra izvođača. Time zatvara drugi album. *The Wolves (Act I and II)* gradi repetacijom i snažnim udaraljkaškim dijelovima. *Blood Bank*, u nešto žešćoj izvedbi, s istoimenog EP-ja iz 2009. godine, poslužio je kao poveznica između dva albuma. Koncert je završio simbolički, s *For Emma*, koja dolazi kao

BON IVER JE IZNIMAN. I OČARAVAJUĆI. NEMA SUMNJE. SVAKOJ PJESMI, PRI IZVEDBI UŽIVO, UDAHNE NOVI ŽIVOT. RASKOŠNI ARANŽMANI, SVE JE NA SVOME MJESTU, SVAKI ZVUK, TIŠINA, UDARAC

dijalog između *njega i nje*; "Go find another lover / With all your lies / You're still very lovable", pjevajući o nekoj davnoj ljubavi, bolnoj i promašenoj.

RAVNO U DUŠU Bon Iver je izniman. I ocharavajući. Nema sumnje. Izvedba uživo popraćena je osmeročlanim bendom; dva seta bubnjeva, udaraljke, tročlana puhačka sekcija. Svakoj pjesmi, pri izvedbi uživo,

udahne novi život. Raskošni aranžmani, sve je na svome mjestu, svaki zvuk, tišina, udarac. Vernona možete na trenutak uhvatiti kako gleda po dvorani, gotovo ne vjerujući; dvorana puca po šavovima, ali ne samo od broja ljudi, nego i od njihove reakcije. Iako sam protivnik krajnje subjektivnog izražavanja, onog koje nije potkrijepljeno pisanjem kroz glazbu i onim što ona pobuđuje u slušatelju, ovaj put moram učiniti iznimku, i priznati; i ja sam bila među onima suznih očiju, kojima su dodavali papirnati rupčić, i iskreno, ne znam je li mi se to ikada dogodilo na koncertu. Znala sam imati knedlu u grlu, suzu u oku, možda jednom, dvaput, gledajući Radiohead, mladenačku ljubav, ili Iron & Wine, koji je podjednako intenzivan. Znala sam na koncertima biti euforična, zanesena i oduševljena, ali ovako ne, jer je jednostavno nemoguće ne biti dirnut i zanesen. Jer kada Bon Iver posegne, dira ravno u dušu. Jedinствен je osjećaj koji stvara, toliko zorno prikazuje svoj svijet, privilegija je biti, makar na trenutak, dio toga. **E**